

EMINESCU, VERONICA
MICLE – IUBIRE,
NEBUNIE SI MOARTE

- „Îngerul blond” al lui Eminescu a fost Veronica Micle, o doamnă frumoasă, cu părul lung și bălai și ochii albaștri. S-au cunoscut la Viena, în 1872, la vârsta de 22 de ani, pe când el era student la filozofie, iar ea, căsătorită deja de opt ani și mamă a doi copii, venise pentru a-și trata o boală de piele. Fără a ține cont de piedicile morale, cei doi au început timid, în capitala austro-ungară, o relație de amor ce avea să fie condimentată, în următorii 17 ani, cu multă pasiune, intrigi, despărțiri și reîmpăcări.

- În perioada 1874-1877, aflându-se la Iași ca director al Bibliotecii Centrale, Eminescu era o prezență constantă la seratele literare ale Veronicăi Micle. În același timp, bârfele despre întâlnirile lor romantice prin oraș și intimitățile care depășiseră cu mult limitele dintre o femeie căsătorită și un tânăr artist, neconfirmate oficial însă niciodată, încep să curgă și să învenineze casa Micle. Se spune chiar că nu de puține ori, **Ștefan Micle**, soțul cu 30 de ani mai în vârstă al Veronicăi, a primit scrisori în care anonimi îi relateau escapadele soției. **În 1879**, toate acestea aveau să se termine, o dată cu moartea lui Ștefan Micle. Ceea ce ar putea părea o ușurare pentru dragostea dintre cei doi amanți, avea însă să se transforme într-o iubire chinuitoare, din motive cât se poate de pragmatice: banii și distanța. Ea nu a reușit decât după câțiva ani să obțină pensie de urmaș, iar el a trebuit să se mute la București. **În toamna lui 1879, Veronica și Eminescu au petrecut împreună aproape două luni în București, iar în primăvara anului 1880 vorbeau pentru prima dată de posibilitatea căsătoriei.** Problemele financiare și opoziția de care s-au izbit, în societate, vor zădărnici însă planul îndrăgostiților, iar până în toamna anului 1881, relațiile dintre ei se vor răci.

„Draga mea Veronicuță,

Sunt cinci ceasuri de dimineață și eu, luându-mă cu lucrul, n-am putut închide ochii încă. Acum, după ce-am sfârșit câte aveam de făcut, îmi închei ziua gândind la tine, pasărea mea cea sprintenă, cea voioasă și tristă totodată și aș vrea să pun mâna pe tine, să te sărut pe aripă... pe locul unde va fi fost odată două aripi, pe umărul tău cel alb și rotund și frumos. Dar trebuie să-mi pun pofta-n cui, căci în acest moment tu dormi dusă, în pătuțul tău așternut desigur c-o fină pânză de in, iar eu mă uit în lumânare și gândesc la tine. Dormi și nu te trezi, draga mea Nicuță, că eu te păzesc tocmai de aici”.

Puțini știu, însă, că Eminescu era și foarte gelos, motiv pentru care de multe ori, relația lor a fost întreruptă. El dorea absolutul, iubirea lui să fie exclusivă, și îl deranjau toate speculațiile care făceau referire la infidelitățile Veronicăi, de aceea se despărțeau atât de des.

În 1883, a debutat boala care avea să-i fie fatală, șase ani mai târziu, lui Mihai Eminescu. Diagnosticul pus atunci de medicii de la Sanatoriul doctorului Șuțu, din București, a fost „psihoză maniaco-depresivă”. A fost trimis de medici la tratament la Viena, apoi prin Italia, revenind în Iași abia în peste un an. Au urmat luni întregi de tratamente și recuperare, iar în 1887 a ajuns în grija surorii sale, Henrieta, la Botoșani. În tot acest timp, Veronica, mutată la București împreună cu copiii, încerca să-l convingă să revină în Capitală, pentru a fi mai bine îngrijit. A reușit să-l facă să vină la București abia în aprilie 1888. Târziu. În dimineața zilei de 15 iunie 1889, poetul se stinge în sanatoriul doctorului Șuțu.

Veronica nu l-a putut uita, la data de 4 august 1889 luându-și viața. Sinuciderea s-a petrecut la Mănăstirea Văratec, unde se retrăsese. O sinucidere premeditată, la fix 50 de zile după moartea iubirii sale, Mihai Eminescu.

Picolove.ru